

VERA IN MLADI

Kje je Bog?

Zato je tako zvrhano tvoje radosti v meni.
Zato si prišel dol k meni.
O gospod vseh nebes, kje bi bila tvoja ljubezen,
če ne bi bilo mene?

Stopil si s svojega prestola
in se postavil pred vrata moje kože.
Čisto sam sem pel v kotu
in tvoje uho je prestreglo pesem.
Stopil si dol in se ustavil pred vrati moje kože.

Rabindranath Tagore

Mladi navadno izgubimo vero, kadar jo najbolj potrebujemo: kadar se nam zrušijo vsa božanstva otroštva ter se najdemo sami, brez opore, med svetom odraslih in otrok. Nazaj v svet otrok ne moremo, v svet odraslih pa je težko. Porajajo se vprašanja kot: zakaj živimo, odkod svet in vesolje, ki vodijo vsa k izvirnemu vprašanju: je Bog ali ga ni?

Bog bi dal smisel vsem tem vprašanjem, življenju in svetu. Vendar, če je, zakaj dopušča zlo?

Ta problem rešujemo na različne načine. Nekateri ne verjamejo v Boga. Drugi živijo v stalnem konfliktu z njim. Nekateri uspejo priti v harmonijo s sabo, svetom in svojim stvarni-

kom. V resnici vsi verujemo, kajti vsi potrebujemo vero za življenje. Verujemo v različne stvari, a vedno v zmago nekih idealov: resnice, pravice, idealov neke stranke, enakosti, ljubezni.

Včasih se kdo vpraša: Ali ni vendar neumno verjeti v Boga? Res, človek si težko predstavlja abstraktne pojme. Nikoli mu ni bil pojem dovolj. Od najbolj antičnih verstev nam ostajajo kipi božanstev, ki iščejo božjo podobo, sveti predmeti, ki naj bi jo simbolizirali ali v katerih naj bi bila božja prisotnost.

Potrebujemo nekaj, kar nam daje čutiti Boga, ob čemer lahko rečemo: »Tu pa je Bog«. Za nekatere je to glasba, za druge slikarstvo, sončni vzhod, drobno puhasto pišče ali — človek.

Iz Ljubljane:

Recept za srečno novo leto

Vzemi 12 mesecev, jih skrbno očisti zagrenjenosti, zavisti, dlakocepstva in strahu ter vsak mesec razdeli na 30 ali 31 dni, tako da vse skupaj zneso natanko eno leto. Vsak dan posebej pripravi iz enega kosa delo in iz dveh kosov dobro voljo in humor.

Dodaj k vsemu temu tri zvrhane jedilne žlice optimizma, eno čajno žličko strpnosti, zrnce ironije ter ščepec taktnosti. Dobljeno maso bogato prelij z ljubeznijo. Pripravljen jed okraši še s šopki drobnih pozornosti ter jo vsak dan serviraj z vedrino.

Zavod Združenega sveta v Devinu

V prejšnji številki »Rasti« je bilo kratko poročilo o srečanju z mladimi študenti Zavoda Združenega sveta v Devinu. Sedaj sledi pogovor s tržaško obiskovalko tega zavoda, Tamaro Petaros, ki je bila do lani na klasičnem liceju »F. Prešeren«.

Vpr.: Naši bralci že vedo, da je študij v tem mednarodnem zavodu razdeljen na razne študijske smeri. Za katero si se odločila ti?

Odg.: Skušala sem si ustvariti čim bolj kompromisni učni načrt, da ne bom imela težav pri izbiri fakultete. Tako sem izbrala nekaj jezikov (slov., ital., angl. in španščino), matematiko in kemijo (znanstveni predmeti), od humanističnih ved pa zgodovino. Za vse pa so obvezni trije predmeti (creativ art, theory of knowledge in international affairs), ki so tudi bolj humanističnega značaja.

Vpr.: Si morala pri novem študiju premostiti kakšno težavo? Se ti toži po stari šoli in starih znancih?

Odg.: Od začetka sem imela nekaj težav z angleščino, a sem jih premostila. Gotovo, da je bil prehod iz enega v drugi ambient težaven. Zavedala sem se, da se je nekaj zame končalo. Sedaj pa, po pravici povedano, nimam niti časa za kakšne nostalgije misli. Šele ko pridem domov med svoje prejšnje prijatelje, globlje začutim svojo povezanost z domačim okoljem.

Vpr.: Kakšni so tvoji vtisi o novi učni metodi?

Odg.: Učna metoda je sedaj pač drugačna in nekako bolj podobna univerzitetni. Profesori nam predstavijo določeno teorijo, mi pa moramo sami iz tega izluščiti praktične zaključke. Za ponavljanje ni veliko časa. Tudi ni zvoncev, ki bi naznanjevali začetek predavanj. Vendar pa je dela na pretek. Učenja in nalog ne manjka.

Vpr.: Poleg študija pa vas v zavodu zaposluje tudi druge dejavnosti?

Odg.: Teh je veliko. Najzanimivejša se mi zdi t.i. »social service«. To je

Rast - dalje na strani 24 ■

UTRINKI IZ ŠTUDENTSKEGA ŽIVLJENJA V LJUBLJANI

Ljubljana — to je mesto veselja, hrupa, megle in sonca — taka je kot ostala mesta. Vendar se od ostalih slovenskih mest razlikuje po tem, da v njej živi zelo veliko število študentov. To je zaradi tega, ker je Ljubljana center slovenskega izobraževanja. Danes so v Ljubljani široke možnosti izbire fakultet, (filozofska, medicinska, strojna, Pedagoška akademija, ekonomska, FSNP - Fakulteta za sociologijo, politične vede in novinarstvo —, Višja šola za telesno kulturo in druge). Prav zato večina študentov po končanem srednješolskem študiju odhaja v Ljubljano. Letos se je v prve letnike fakultet vpisalo okrog 1100 študentov. Vse več mladih pa prihaja tudi iz zamejstva. Poudariti moram, da pravo študentsko življenje občutijo le tisti, ki so šli od doma z namenom, da študirajo in se ukvarjajo še z drugimi interesnimi dejavnostmi (verske skupine, pevski zbori, krožki v okviru fakultet...). Zato se jasno opazi razlika med takim načinom življenja in tistim, če študiraš v svojem kraju, ko prihajaš domov vsak dan.

Večina študentov v Ljubljani prihaja iz vse Slovenije ter so prisiljeni bivati pri zasebnikih ali pa v študentskih domovih. Sama lahko rečem, da je bolj živahno življenje v študentskih domovih. Če živiš privatno, si sam, obiski ti po navadi niso dovoljeni, tako da ne občutiš, da živiš s skupnostjo mladih, ki ima več ali manj iste cilje pred seboj.

Življenje v študentskem naselju je zelo zanimivo. Nikoli nisi sam, tako da imaš veliko možnosti za razgovore, za poglobljanje problemov, ki te mučijo. V takem okolju se tudi naučiš hitrega komuniciranja z ostalimi, v blokih občutiš, da vlada neko posebno vzdušje. Posebno zanimivi so precej pogosti medsebojni obiski študentov po sobah, ko se zberejo prijatelji med seboj. V takih skupinah lahko nastanejo prav zanimivi pogovori. Teme so zelo različne. Največkrat se sukajo okrog problema študija, izpitov, fakultete, pa tudi o veri, o človekovi eksistenci, o družbeni ureditvi in o politiki se veliko govori. Po navadi take oblike srečanja dobro uspejo v ožjih skupinah. Vsak ima možnost, da resnično pove, kar misli in čuti in sebi, teh hkrati lahko spozna mišljenja drugih o istih stvareh.

Ta plat življenja v študentskem naselju je zelo intenzivna. Včasih skoraj preveč, tako da te kar zamika, da bi cele dneve preklepetal, namesto da bi študiral ali hodil na predavanja. Vsekakor pa, če potrebuješ miru za delo in ga v sobi nimaš, se lahko umakneš v učilnico.

anketa anketa ank

Družina je bila v današnjem času postavljena na sodni stol zaradi marsičesa. Kaj pojmuje mo danes mladi pod skupnostjo družine? Kaj nam pomeni, kakšno vlogo ima v našem življenju? Je skupnost družine v današnji civilizaciji bolj ali manj aktualna kot je bila? Kakšna je njena vloga? Odgovarja danes vlogi, ki bi jo morala imeti? Si misliš ustvariti družino? Zakaj? S kakšnimi pričakovanji? Na ta vprašanja želi odgovoriti priučoča anketa.

■ Po mojem se danes uveljavlja zopet tradicionalni pogled na družino: ne več ločene in odtujene družine ampak oče, mati, otroci v dobrih odnosih. Družina ima v našem življenju velik pomen, seveda pa je to odvisno od pojmovanja posameznika. Večinoma se je mentaliteta mladih po letu 69 spremenila, občutili so potrebo po novih vrednotah, ki jih predstavlja družina. Ker se torej mentaliteta novih generacij spreminja, mislim, da je v naši civilizaciji skupnost družine bolj aktualna. Glavna vloga družine je, da človeka čustveno in psihološko izpolni, posebno v odnosu s partnerjem. Delno odgovarja delno pa ne vlogi, ki bi jo morala imeti. Ne vem, če bi si ustvaril družino. Odvisno od mojih nadaljnjih življenjskih izbir. (19 let)

■ Družina je temeljno okolje, s katerim se človek spopade, zato je izredne važnosti za človekovo življenje. Njena glavna vloga je ta, da si člani med seboj pomagajo, ko so v težavah in da se skušajo razumeti. Danes so zelo redke take družine. Današnja družina nima več te vloge, to pa povzroča moralno neuravnovesjenost novih generacij, ki iščejo to, česar jim družina več ne nudi, izven nje. Tako je vedno več ljudi, ki postanejo sužnji raznovrstnih mamil, pijače in podobnega. Mislim, da se ne moremo vpraševati ali je družina aktualna ali ne. Današnja družina je aktualna, a s tem še ni rečeno, da je prava in najboljša. Da, mislim si ustvariti družino, čeprav vem, da je zelo težko najti pravo osebo, ki bi delila s tabo življenje. A prepričana sem, da vse izhaja iz družine, ker je, kot sem že povedala, baza življenjske poti vsakega človeka. Kaj si pričakujem od svoje bodoče družine, pa mislim, da je razvidno že iz odgovorov, ki sem jih dala. (19 let)

■ Družina mi pomeni veliko več, kot se sama zavedam. V to skupnost ne vključujem samo ožjih družinskih članov, ampak krog oseb, ki jih zbližuje sorodstveno vezi in so ostale tudi krajevno povezane, kot pri nas doma. Družina mi je v veliko moralno opo-

ro. Deli z mano vrsto problemov, ki bi jih drugače težko prenašala in reševala. Ta je tudi njena vloga, ker se človek ne more zapreti vase, da bi vse sam premleval. Upam, da si bom družino ustvarila, čeprav nimam o tem jasnejših pojmov, kar izvira morda iz želje po »idealni družini«, če jo lahko tako imenujem, kar bi bila izboljšava moje. (18 let)

■ Družina je celica, v kateri se človek nauči živeti s sočlovekom. Njena vloga je bazilarna za razvoj osebe — vera, obnašanje, govorica... — Čeprav je v krizi, je družina v socialnem smislu vedno aktualna. Več ali manj vrši svojo nalogo, na vsak način pa je odvisno od posameznega primera. Upam, da si bom lahko ustvarila družino, mislim namreč, da nobena stvar ne dopolnjuje osebe kakor prav družina. Ustvariti idealno družinsko skupnost je nemogoče, skušala pa se ji bom vsaj približati. (20 let)

■ V trenutku, ko si ustvariš lastno družino, se dokončno odirgaš od svojih staršev, postaneš res samostojna osebnost, ki se vključi v drugo celico naše družbe. To ne pomeni, da človek, ki si ne ustvari lastne družine, ni samostojen, temveč, da ostane vedno na nek način navezan na svoje starše, na svoje otroštvo, in v vsakdanjem življenju mu manjka tisti občutek gotovosti in trdne podlage v odnosu z bližnjim, ki mu ga daje družina. Družina temelji brezpogojno na ljubezni. Kaj potem pojmuje mo pod tem, je čisto individualno. Vsakdo zahteva od partnerja v ljubezni nekaj drugega. Osebnost mislim, da je najtrdnjša in najgloblja tista ljubezen, ki temelji na zaupanju, spoštovanju in nekaterih skupnih idealih. Resnično ljubiti pomeni gledati v isto smer. Tudi med mladino sploh opažam zopet priznavanje ljubezni v platonskem smislu. Ne pomeni negacija telesnosti, ampak dopolnjevanje telesne in duhovne navezanosti. In od tod zopet ovrednotenje družine, ki je doživela v letih kontestacije popolno krizo. (Cela vrsta parov, ki so se bili odločili za skupno življenje, se v teh letih poroča). Tudi mlajše generacije stremijo za bolj urejenim življenjem, pri katerem ima seveda centralno vlogo družina. (19 let)

■ Moje mnenje je, da igra družina v našem življenju izredno pomembno vlogo. Vsaj kar se tiče mene, mi je zmeraj pomenila oporo. Z vsakim problemom sem se vedno lahko obrnila na nono ali pa, čeprav manj, na očeta. In to, kako preživiš prva leta življenja, nedvomno vpliva na razvoj tvoje osebnosti in na tvoje kasnejše življenjske izbire. Pod skupnostjo družine pojmujem predvsem moškega in žen-

sko, ki se odločita za skupno življenje; vsekakor ne smatram, da so center družinskega življenja otroci. Na vprašanje, ali je družinska skupnost danes aktualna, ne morem odgovoriti, ker je to, če si ustvariš družino ali ne, popolnoma subjektivna izbira, ki se je ne more posplošiti. Družino si imam namen ustvariti, mislim namreč, da je človeku družinsko življenje nujno potrebno; človek ne more živeti sam zase. Nimam pa glede svoje družine še določenih pričakovanj, ker se mi zdi dan, ko si mislim ustvariti družino, še predaletč. (19 let)

■ Mladi si lahko ustvarimo sliko o družini le po zgledu tiste, v kateri smo zrasli. Če je ta zmaličena, razbita, je tudi slika zmaličena. Tudi moja družina je bila taka. V spominu imam družino, v kateri so bil prepri vsakdanja stvar. Ločitev je bila edina rešitev za mirnejše življenje obeh. Dva neskladna značaja. Karkoli je eden rekel ali napravil, je drugega spravilo ob živce. Od tod prepri in večkrat celo fizično obračunavanje. Prav zaradi tega je moja slika o idealni družini le miselni proizvod, ne izhaja torej iz življenjskega doživljanja. Družina naj bi bila toplo gnezdo, v katerem naj bi starši skladno živeli in pripravili primerno okolje za otroke. Družina je torej osnovna socialna celica. V svetu, ki ga požirajo socialni problemi, bi bila urejena in zdrava družina najučinkovitejša rešitev. Učimo se iz zgodovine! Starša, večkrat kritizirana patriarhalna družba ni poznala zapuščenih otrok, osamelih starcev. Če se objektivno zazremo v razne mladinske skupine, vidimo, da je nad 50 odstotkov otrok, ki imajo neurejene družinske razmere. Te se nedvomno odražajo v njihovem vedenju (pretirano živahni ali zaprti vase) in v njihovem šolskem uspehu. Torej pogledajmo za trenutek, kje pravzaprav lahko zasledimo vzroke tega dejanskega stanja. Otroci, jasno, pri tem ne nosijo krivde. Krivda naj bi torej padla na starše. To pa ni povsem pravilno. Gre tu predvsem za problem nepravilne vzgoje in premajhne podučnosti teh staršev. To so usodne napake, na katere bi bilo treba biti v bodoče bolj pozorni. Najhujša napaka pa je po mojem mnenju nepravilna razlaga besede ljubezen. Ljubezen ne pomeni imeti nekoga v posesti («Ti si moj»), ampak pomeni odgovadati se sebi, darovati sebe («Jaz sem tvoj»). To je tudi osnova, na kateri z veliko težavami skušam zgraditi svojo družino. Želel bi, da bi bila moja družina različna od tiste, v kateri sem sam zrasel. Zato dajem precejšnjo težnjo na strpnost in spoštovanje, ki mora vladati že med fantom in dekletom. Merilo za to pa naj bo pogostnost uporabe dveh «čudodelnih» besed: »oprsti mi« in »hvala«. (25 let)

I.

27.XII. starega leta se nas je na sežanski postaji zbralo vseh petdeset udeležencev zimovanja v Srednji vasi pri Bohinjskem jezeru. Zimovanje je uspešno organiziral Tone Bedenčič, ki je tudi letos pokazal veliko organizacijsko spretnost.

Letos je bilo sonca veliko, snega pa malo, (prav obratno kot lani, ko je bila vsa bohinjska pokrajina zasnežena). Dovolj snega je bilo le na Voglu, kjer smo se smučali. Marsikdaj pa je bilo na smučišču toliko ljudi, da se smučati sploh ni dalo in smo raje zavili na drsališče na Bled. Z nami je prebil novoletne počitnice tudi 18-letni Mehikanec, ki je marsikdaj poziviljal »klapo«. Velja omeniti, da je vladala na tem zimovanju precejšnja svoboda in je vsak lahko prosto izbral potek svojega dne. Prav tako smo posebno v zadnjih dneh življenja v Bohinju čutili, da je naša družba prav lepa in enotna: ko smo bili zvečer zbrani v eni sami veliki sobi, poslušali kitare, igrali in se pogovarjali, je bilo vsem prijetno. Trst, šolske težave, družinski problemi so za kratek teden izginili in prepustili prednost prijateljstvu. Ko je tako naposled prišel dan odhoda, nam je bilo vsem hudo. Znova se je začelo vsakdanje življenje istih dnevov, ki jih prenašamo z glavo med oblaki — oziroma med bohinjskimi gozdovi.

Fičko

II.

Na Silvestrov večer, nekako ob desetih, je bila vrsta zopet na meni. Z vso predvideno opremo sem se povzpел po stopničkah do vrha. Najprej sem si ogledal okolico: na eni strani repentabska cerkev, na drugi razsvetljena Vejna, levo so se videle luči Opčin, v smeri proti Devinu pa sem nad obzorjem slutil obrise Karnijskih Alp, čeprav se seveda v temi niso videle. Okoli mene vse v najboljšem redu. Tako sem se lahko mirne duše spravil pod streho, povlekel iz žepa prepovedani radijski sprejemnik in prisluhnil, kaj nam pravi ljubi Trst A. In tako je čas sprva še kar dobro potekal. Nekako ob enajstih pa je začel mraz siliti v noge, z nog pa po vsem telesu. Nič prazničnega ni bilo na tem, zeblo je prav tako kot prejšnje dni. Edino radijske neslanosti so me spominjale, da bo čez kakšno minuto nastopilo leto 1983. A kaj me to sploh briga, sem si mislil. Čez čas pa me je spreletelo: ko bi vsaj mogel ustreliti s puško v zrak. Nič. Zadolvoljil sem se s tem, da sem opazoval mnogobarvne umetne ognje, ki so jih popolnoma ljudje iz nekega posebnega veselja pošiljali v zrak, in se naslajal ob poslušanju pokov v najrazličnejših frekvencah in intonacijah. Bogve, da ne bi iz tega utegnili na-

stati kaka nova skladba. Iz bližnje kolibe pa se je oglašil svojevrsten pozdrav novemu letu: zabeljena kletev. Še enkrat sem pogledal, če je okoli mene vse v redu. Pomiril sem se, kajti sovražnikov ni bilo na spregled. Končno so me prišli zamenjat — s polurno zamudo. Seveda, praznovali so. Z ledenimi nogami sem se spravil pod odeje. Dobre tri ure kasneje je bil spet moj turnus in spet mi je mraz silil v noge. In prav nič se ni lanski mraz razlikoval od letošnjega.

-až

III.

Božično razpoloženje, čas, ko naj bi se ljudem zvedrili obrazi, ko naj bi si prizadevali, da postanemo boljši, čas, ko naj bi marsikdo pozabil na stare zamere, ljubosumja, sovraštva in si spet prijateljsko segel v roko, odpustil, zamolčal žalitev, ostro besedo, čas, ko naj bi bili bolj človeški.

Čas, v katerem naj bi vsakdo premišljeval o sebi, se zamislil ob svojih napakah, pomanjkljivostih, čas, v katerem bi se lahko marsikdo spreobrnil na bolje, duhovno obogatel in se daroval za svojega bližnjega.

Brez dvoma je to čas s posebnim čarom; za romantike je to najlepše obdobje. Božič je tudi čas počitnic, oddiha. In v počitnicah smo bolj sproščeni, rekla bi celo, da zaživimo novo, drugačno življenje. Tudi sami smo drugačni. Vse ostalo leto, ko imamo nad sabo skrbi, obveznosti, dolžnosti, nismo nikdar taki. No in tudi naš razred je v tem času doživel nekaj novih in drugačnih dni. Precej časa so med nami krožili vabljeni pogovori o načinu, kako bi preživeli božične počitnice. Počasi se je ustvaril manjši krog ljudi, ki so nameravali na zimovanje v Kranjsko goro. Kje, kako, s kom, vse je bilo pri priči organizirano in najpogumnejši so se takoj obvezali.

V zraku je dišalo tudi po pariškem ozračju, vendar se je ta opojni vonj, zaradi velike razdalje, finančnih problemov in drugih zapletlajev, kaj kmalu razblinil.

Veliko bolj oprijemljiv in izvedljiv se nam je zdel predlog za Kranjsko goro in po daljših prepričevanjih in prošnjah, je bilo končno vse sklenjeno. Ni treba posebej poudarjati, da smo bili presrečni prav zato, ker nam ni do sedaj uspelo, da bi bili kje res vsi skupaj in obenem vsi za to.

Pravzaprav se je veselo vzdruže začelo že pred odhodom, ko se nas je večina zbrala na Evinem rojstnem dnevu. Sicer pa smo bili praznično razpoloženi, skoraj otroško razigrani že zadnje dni pouka. Ko smo torej dospeli do cilja, smo začeli novo življenje. Nekateri, ki smo bili prvič skupaj, daleč od

Rast - dalje na strani 24 ■

Sedim na deblu
stoletnega
hrasta
sredi poletne noči
in iščem
kresnico življenja.
S škatlico v roki
jo čakam,
da bo prilezla
izpod
zelenega lista.
Na meji
med pravljico
in minevanjem
časa,
kjer so
najgloblji prepadi,
po začaranih poteh —
PRIHAJA: OGRNJENA
Z UPANJEM.

Martina

Novo leto po naše

staršev, v drugačnem okolju, smo se šele sedaj do dna spoznali. Drugi so bili na Novo leto prvič od doma in nedvomno je bilo to za nas nepozabno doživetje in važna preizkušnja.

Kot v vsakih počitnicah so se tudi tokrat rodile nove simpatije, novi flirti, nova prijateljstva; stari odnosi pa so se poglobili.

Marsikdo si je v tem tednu pridobil kako novo življenjsko izkušnjo, začutil povezanost, ljubezen, ki lahko vzklije med ljudmi, morda je odkril novo plat lastnega značaja, ki je ni v običajnem krogu prej nikoli tako polno zaživel, skratka veliko novega se je zgodilo v Kranjski gori.

Nekateri najbolj zagnani smo skupaj smučali, z ostalimi pa smo hodili na drsališče, na sprehode po vasi, v slaščičarne, v kegljišče, kjer smo sicer v glavnem gledali, v bazen, v diskoteko in seveda v hotel, v sobe, kjer smo večkrat kvartali in se smejali s takim užitkom, da nas je bolel trebuh. Naj mimogrede povem, da smo v Kranjski gori naleteli na marsikaterega znanca iz Trsta ali Gorice, da smo se kar naveličali pozdravov, nasmehov in šaljivih opazk.

Na Silvestrovo zvečer pa je bilo vzdušje med nami precej klavrno. Vsi smo bili nekam otožni, sekirani in menda prav vsi trdno prepričani, da se tisti večer ne bomo prav nič zabavali in da bomo Novo leto preživeli slabše kot vsak drugi prejšnji večer. Naši obrazi so bili zdolgočasnjeni, živci so bili napeti do skrajnosti in drug drugemu smo očitali, da smo sami krivi nesrečnega položaja, češ da se nismo organizirali in nismo rezervirali novoletne večerje v kakem lokalu, hotelu ali diskoklubu. Hodili smo iz sobe v sobo, se brez besed spogledovali, naši pogledi pa so bili še prezgovorniji. Potem ko smo že dvakrat obredili vas in šli do kegljišča, ki je bilo, kot smo predvidevali, zaprto, ker te v Sloveniji ne spustijo nikamor, še v kavarno ali v slaščičarno ne, če nimaš rezervacije, ki jo kar slano plačša, se je nekemu porodila misel, da bi šli v sobo kvartat.

Ta preblisk se je potem izkazal za odrešilnega. Nekaj pred polnočjo smo potegnili na dan potico in šampanjec in si voščili, prvič po štirih letih skupaj in v dnu srca srečni.

Po tem »slavnostnem obredu« smo jo mahnili v diskoteko Larix, kjer ni bilo konca objemov, poljubčkov in voščil z drugimi znanci in prijatelji, ki so prav tam pričakali polnoč.

Mislím, da smo se kar pošteno naplesali in razgrelí, saj smo hotel zapustili približno ob 4.30. Do šestih zjutraj smo se sprehajali po vasi in pri tem seveda ni manjkalo krohota. Ko smo se po dolgih pogajanjih zedinili, smo se nekateri vrnili v hotel, ostali pa so nadaljevali »ponočenje«, čeprav se je že daniło. Najbolj vztrajni pa se nismo hoteli odpaviti spat, ker so zajtrk servirali ob 8. uri in se nam to res ni izplačalo. Tako smo skušali obdržati svoj osebni rekord neprespelih ur in ga po možnosti izboljšati, čeprav so nas le s težavo spravili h kosilu: tako smo bili zaspani! Komaj smo se podprli in okrepčali, že je bilo treba oditi. Nekateri so šli na avtobus, drugi pa v osebne avtomobile. Domov smo se vrnili pod večer, izmučeni, da smo se komaj vlekli, vendar neizmereno srečni. Preden se je začel pouk, smo se še nekajkrat skupaj dobili, kar je potrjevalo, da bi vsi radi obdržali prijateljsko vez, ki nas je v Kranjski gori tako povezala.

Vrnitev v šolo je bila mučna, pravi stres za nas vse. Prelepo je bilo na našem zimovanju in le težko smo se počasi začeli privajati vsakdanjemu šolskemu ritmu. Kranjske gore z vsemi doživetji pa ne bomo zlahka pozabili in upam, da je bila to za naša bodoča prijateljstva in stike tudi po končani maturi učinkovita odskočna deska.

MARTINA

Zavod Združenega sveta v Devinu

dejavnost na socialnem področju. Moja skupina recimo redno obiskuje ustanovo ANFAS, kjer se mladi subnormalni vključujejo v študij in delo. Navadno se z njimi pogovarjamo. Včasih jih spremljamo v kino, gledališče itd. To enkrat na teden. Od časa do časa pa jim priredimo kako »zabavo« s programom.

Vpr.: Kaj pa šport?

Odg.: Veliko je izbire, vendar vse dejavnosti še niso stekle. Jaz mislim izbrati windsurf. Na voljo pa bo tudi smučanje, jahanje in tečaj plezanja. Od časa do časa poskrbijo, da nas vse telesno razgibajo (nekakšna trim steza).

Vpr.: Kakšno je vzdušje v Zavodu?

Odg.: Treba je veliko odprtosti in pripravljenosti za sprejemanje najrazličnejših človeških lastnosti, življenjskih stilov, navad, ras, ideologij itd. Tu živimo skupaj ljudje z vseh kontinentov ... Razdeljeni smo na skupine, za vsako skupino pa skrbi po en profesor. Ob petkih imamo t.i. »tutor dinner«, večerjo s profesorjem, ki za nas skrbi. Z njim se lahko pogovorimo o svojih problemih ali o možnih izboljšavah.

Vpr.: Ker prihajate iz tako različnih krajev, imate gotovo veliko možnosti

za izmenjavo mnenj in izkušenj. So morda na sporedu tudi diskusijski večeri?

Odg.: Seveda se tu lahko med seboj spoznamo in si izmenjamo mnenja. Kar se tiče političnih in ideoloških vprašanj, se o njih pogovarjamo v okviru predmetov, ki sem jih omenila na začetku (international affairs in theory of knowledge). Ob petkih imamo navadno kako predavanje z diskusijo (na stopili so že nekateri slovenski kulturniki), ob ponedeljkih pa t.i. »assembly«, kar bi bilo nekako enakovredno našemu zborovanju, čeprav poteka v precej drugačni obliki.

Draga Tamara, tebi in tvojemu sošolcu Aleksandru, pa tudi vsem mladim tega mednarodnega zavoda želi »Rast« obilo uspeha pri nadaljnjem študiju, obenem pa izraža željo, da bi se stiki med nami nadaljevali, tako da nas bo vaša izkušnja posredno vse obogatila.

RAST - mladinska priloga Mladike 1/83. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, februar 1983. To številko je uredila Marjanka Rebula.